

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/109/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118286024
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6118286024.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Matúša Staríčka v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX, E. XXX E., F., G. H. I. F. J. G. K., zastúpený: V4 Legal, s.r.o., so sídlom Tvrdeho 783/4, Žilina, IČO: 36 858 820, proti žalovanému: L. E., nar. XX.X.XXXX, bytom H. M. XXXX/XXX, F., zastúpený: HARŠÁNY advokáti, s.r.o., so sídlom Hlavná 31/15, Trnava, IČO: 50 481 355, o 71.194,72 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava pod č. k. 12C/27/2018-483 zo dňa 21. marca 2022 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 12C/27/2018-495 zo dňa 5. mája 2022 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom p o t v r d z u j e .
- II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 71.194,72 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne: zo sumy 14.367,02 eur od 18.4.2017 do zaplataenia, zo sumy 1.801,64 eur od 5.5.2017 do zaplataenia, zo sumy 5.959,48 eur od 13.6.2017 do zaplataenia, zo sumy 1.755,62 eur od 6.7.2017 do zaplataenia, zo sumy 22.219,96 eur od 14.5.2017 do zaplataenia, zo sumy 14.350 eur od 20.11.2017 do zaplataenia, zo sumy 10.741 eur od 16.10.2017 do zaplataenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie právne § 657, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka (ďalej len „O.z.“), § 191 ods. 1, § 151 ods. 1 a 2, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z.

3. Vecne dôvodil svoje rozhodnutie tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi stranami sporu boli platne uzatvorené zmluvy o pôžičke a to pôžička 1 dňa 3.5.2017 (č. l. 33), pôžička 2 dňa 3.5.2017 (č. l. 5), pôžička 3 dňa 19.5.2017 (č. l. 11), pôžička 4 dňa 15.7.2017 (č. l. 43). V danom prípade boli predmetom pôžičky peňažné prostriedky, ktoré poskytol žalobca žalovanému a ktoré žalovaný nevrátil. Žalobca v spore tvrdil, že došlo k poskytnutiu peňažných prostriedkov žalovanému a súčasne k ich reálnemu odovzdaniu, čo preukazoval jednak výpisom z účtu, ako i predložením zmlúv o pôžičke, v ktorých žalovaný svojím podpisom potvrdil poskytnutie peňažných prostriedkov. Zmluvou o pôžičke 1 zo dňa 3.5.2017 strany sporu deklarovali, že žalobca poskytol žalovanému peňažnú pôžičku vo výške 21.100 GBP a to v štyroch častiach: prvú časť 13.000 GBP dňa 17.10.2016, druhú časť 1.600

GBP dňa 4.11.2016, tretiu časť 5.000 GBP dňa 12.12.2016, štvrtú časť 1.500 GBP dňa 5.1.2017, ktoré boli poskytnuté jednak bezhotovostným bankovým prevodom na bankový účet dlžníka ako aj v hotovosti v mieste bydliska dlžníka. Splatnosť bola dohodnutá do šiestich mesiacov odo dňa ich poskytnutia. Z tvrdenia žalobcu ako i predmetnej zmluvy o pôžičke 1 vyplývalo, že k reálnemu odovzdaniu peňažných prostriedkov došlo pred podpísaním uvedenej zmluvy o pôžičke. Odovzdanie časti finančných prostriedkov bankovým prevodom: v sume 1.600 GBP (č. l. 9), v sume 5.000 GBP (č. l. 40), v sume 1.500 GBP (č. l. 41) žalobca preukázal aj výpisom zo svojho bankového účtu. Zvyšná časť sumy bola žalovanému vyplatená v hotovosti. Následne zmluvou o pôžičke 2 zo dňa 3.5.2017 uzavretej medzi veriteľmi L. E. (pozn. ten sa domáhal svojho nároku voči žalovanému v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 17C/38/2018, v ktorom súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 11.4.2022 tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť L. E. sumu 57.300 eur a príslušenstvo, pričom v dôsledku podaného odvolania žalovaným, Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací rozsudkom č.k. 26Co/68/2022-260 zo dňa 23.8.2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie) a žalobcom, poskytol žalobca žalovanému dňa 13.5.2016 sumu 17.500 GBP, ktorá pôžička bola poskytnutá v hotovosti, pričom strany svojim podpisom na zmluve potvrdili, že došlo k odovzdaniu a prevzatíu pôžičky. Doba splatnosti pôžičky bola do 13.5.2017. Žalobca poskytol peňažné prostriedky žalovanému za účelom financovania podnikateľskej činnosti spoločnosti JL Transport s.r.o., IČO: 50 230 999. Následne strany sporu uzavreli písomnú zmluvu o pôžičke 3 dňa 19.5.2017, v zmysle ktorej žalobca poskytol žalovanému sumu 14.350 eur a to vo forme výdavkov spojených s činnosťou firmy JL Transport s.r.o., pričom strany v zmluve uznali, že išlo o pôžičku medzi fyzickými osobami, teda stranami sporu, a tiež sa dohodli, že žalovaný vráti sumu do 6 mesiacov od dátumu 19.5.2017. Aj zmluvou o pôžičke 4 zo dňa 15.7.2017 poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky a to v sume 10.741 eur na výdavky spojené so spoločnosťou JL Transport s.r.o., pričom strany v zmluve uznali, že ide o peňažnú pôžičku medzi fyzickými osobami, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 3 mesiacov od dátumu 15.7.2017. Z tvrdení žalobcu a obsahu jednotlivých zmlúv vyplývalo, že pôžičky 1 a 2 mali deklaratórny charakter, keď k reálnemu odovzdaniu peňažných prostriedkov došlo v čase pred ich uzavretím. V zmysle zmluvy o pôžičke 1 žalobca poskytol pôžičku v sume 21.100 GBP v štyroch častiach a to v hotovosti sumu 13.000 GBP a prevodom na účet sumu 1.600 GBP dňa 4.11.2016, sumu 5.000 GBP dňa 12.12.2016 a sumu 1.500 GBP dňa 5.1.2017. Žalobcove tvrdenie o poskytnutí peňažných prostriedkov v sume 1.600 GBP, 5.000 GBP a 1.500 GBP mal súd prvej inštancie navyše preukázané aj predložením výpisov z účtu žalobcu (č. l. 9, 40, 41). Z uvedeného bolo zrejmé, že žalobca disponoval peňažnými prostriedkami v dostatočnej výške a bolo v jeho možnostiach poskytnúť pôžičku žalovanému. Aj na základe tejto skutočnosti súd prvej inštancie nemal pochybnosť o tom, že žalobca žalovanému v hotovosti vyplatil aj sumu 13.000 GBP, nakoľko žalovaný následne svojim podpisom v sídle advokátskej kancelárie V4 Legal potvrdil, že došlo k poskytnutiu peňažných prostriedkov v čase pred uzavretím uvedenej zmluvy. Pravdivosť uvedeného tvrdenia žalobcu bola podporená aj písomným vyjadrením L. N., zamestnankyne advokátskej kancelárie, v ktorej došlo k podpisu zmluvy o pôžičke 1 a 2, ktorá uviedla, že v čase, keď bola zamestnancom advokátskej kancelárie sa na ňu obrátili veritelia L. E. a žalobca s požiadavkou na prípravu zmlúv o pôžičke, ktoré mali slúžiť ako potvrdenie predtým poskytnutých ústnych dohôd o poskytnutí pôžičky. L. N. uvedené zmluvy pripravila a následne došlo k ich podpisu. Žalobca súčasne preukazoval poskytnutie pôžičky 2 (v sume 17.500 GBP) žalovanému dňa 13.5.2016 výpisom z účtu spoločnosti žalovaného JL Transport s.r.o. (č.l. 136), ktorej bol žalovaný jediný spoločník a konateľ a na účet ktorej bola dňa 13.5.2016 vkladom v hotovosti pripísaná suma 19.500 eur. Hoci žalovaný spochybňoval zákonnosť uvedeného dôkazu, z vyjadrenia žalobcu vyplývalo, že tento výpis z účtu mu bol predložený práve žalovaným, o čom nemal dôvod súd prvej inštancie pochybovať, keďže to bolo v čase, keď strany sporu neboli v súdnom konaní. Bolo nesporné, že k pripísaniu danej peňažnej sumy na účet žalovaného došlo v deň odovzdania pôžičky v sume 17.500 GBP žalobcom žalovanému. Ďalším dôkazom, ktorý potvrdzuje pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu o uzavretí zmlúv o pôžičke 1 a 2 je aj znalecké dokazovanie nariadené v konaní a to znalcom z odboru písomoznalectvo, ktorý uviedol, že podpisy žalovaného sú v tvare parafy, že tieto majú jednoduchú štruktúru a sú obtiažne spracovateľné, pričom neboli zistené žiadne znaky nasvedčujúce technickému falšovaniu podpisov, pričom podpisy na zmluvách o pôžičke zo dňa 3.5.2017 boli pravdepodobne pravým podpisom osoby žalovaného, keď vzhľadom k tomu, že podpis žalovaného bol len parafou, nebolo možné jednoznačne stanoviť znaleckým dokazovaním pravosť podpisu žalovaného. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2547/2011 z 21. júna 2012, v zmysle ktorého nemožno prehliadať, že zmluva obsahuje prehlásenie žalovaného, že prevzatie pôžičky od žalobcu potvrdzuje svojim podpisom na zmluve, keď účastníkom občiansko-právnych zmluvných vzťahov by malo byť umožnené spoliehať sa na to, že celkom zrejmy obsah ich zmluvných dojednaní nemôže byť vyvrátený na základe púheho popretia

zo strany účastníka, ktorý nechce niesť následky porušenia povinnosti zo zmluvného vzťahu. Obranu žalovaného, že peňažné prostriedky neprevzal, a následne v čase po reálnom odovzdaní podpísal zmluvy o pôžičke 1 a 2, kde uznal, že mu boli poskytnuté, považoval za rozporné s pravidlami logického myslenia. V rámci svojej obrany žalovaný na vyvrátenie tvrdenia žalobcu o poskytnutí finančných prostriedkov prevodom na účet zo zmluvy o pôžičke 1 (v troch častiach 1.600 GBP, 5.000 GBP, 1.500 GBP) súdu predložil zmluvu o pôžičke zo dňa 7.3.2014, ktorá mala byť uzavretá medzi veriteľom (žalovaným) a dlžníkom (žalobcom), na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobcovi sumu 30.000 GBP, pričom žalovaný tvrdil, že uvedené výpisy z účtu predložené žalobcom, mali preukazovať splátky žalobcu ako dlžníka žalovanému práve z titulu uvedenej zmluvy o pôžičke. Uvedené tvrdenie však žalovaný relevantne nepreukázal, keďže na predmetnej zmluve o pôžičke zo dňa 7.3.2014 je uvedené číslo občianskeho preukazu žalobcu O. a tento bol vydaný až dňa 28.5.2015, teda po viac ako roku od uzavretia uvedenej zmluvy, preto je zrejme, že v čase údajného podpisu uvedenej zmluvy sa žalobca nemohol preukazovať uvedeným identifikačným údajom. Navyiac súdom ustanovený znalec uviedol, že podpis žalobcu je v tvare skráteneho nacvičeného podpisu, nezistil znaky nasvedčujúce technickému falšovaniu podpisu, ale stanovil len nerozhodný záver skúmania, keď nebolo možné jednoznačne potvrdiť, ale ani jednoznačne vylúčiť, že išlo o pravý podpis žalobcu. K vyššie uvedenej procesnej obrane žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný sa touto procesnou obranou snažil vyvrátiť tvrdenie žalobcu o tom, že mu žalobca poskytol peňažné prostriedky, avšak ako vyplýva z vykonaného dokazovania, žalovaný neúčinne poprel prijatie peňažných prostriedkov zo zmluvy o pôžičke 1, čím sám nepriamo potvrdil, že tieto peňažné prostriedky mu žalobcom boli poskytnuté, v dôsledku čoho mal súd túto skutočnosť za preukázanú. Zo zmluvy o pôžičke 3 zo dňa 19.5.2017 vyplýva, že žalobca poskytol peňažné sumy žalovanému vo forme výdavkov spojených s činnosťou spoločnosti JL Transport, s.r.o. od 24.4.2017 do 19.5.2017 v celkovej výške 14.350 eur, ktoré žalovaný uznal ako pôžičku voči žalobcovi. Zo zmluvy o pôžičke 4 zo dňa 15.7.2017 vyplýva, že žalobca poskytol žalovanému peňažné sumy vo forme výdavkov spojených s činnosťou spoločnosti JL Transport, s.r.o. od 28.5.2017 do 15.7.2017 v celkovej výške 10.741 eur, ktoré žalovaný uznal ako pôžičku voči žalobcovi. Žalovaný sporoval, že ani tieto zmluvy nepodpísal, resp. že podpis na zmluvách nebol jeho pravým podpisom. Znalec sa vo svojom znaleckom posudku vyjadril aj k podpisom žalovaného na uvedených zmluvách, pričom uviedol, že podpisy žalovaného sú v tvare parafy. K parafám žalovaného znalec uviedol, že tieto majú jednoduchú štruktúru a sú obtiažne spracovateľné, pričom neboli zistené žiadne znaky nasvedčujúce technickému falšovaniu podpisov. Znalec súčasne potvrdil, že podpis na zmluve o pôžičke zo dňa 19.5.2017 bol pravdepodobne pravým podpisom osoby žalovaného, keď vzhľadom k tomu, že podpis žalovaného bol len parafou, nebolo možné jednoznačne stanoviť znaleckým dokazovaním pravosť podpisu žalovaného. Znalec k podpisu žalovaného na zmluve o pôžičke zo dňa 15.7.2017 uviedol, že nebolo možné jednoznačne potvrdiť, ani jednoznačne vylúčiť, že podpis bol pravým podpisom žalovaného. Súd prvej inštancie však v kontexte toho, čo vyšlo v konaní najavo, mal za to, že aj uvedená zmluva bola medzi stranami platne uzavretá a žalovaný relevantne nepreukázal opak. Z uvedených zmlúv o pôžičke 3 a 4 vyplývalo, že boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky na výdavky spoločnosti JL Transport s.r.o., pričom žalobca uviedol, že tieto peňažné prostriedky boli vyplatené žalovanému v hotovosti. Súd prvej inštancie opakovane konštatoval, že by bolo v rozpore s pravidlami logického myslenia uveriť tvrdeniu žalovaného, že peňažné prostriedky neprevzal a následne, v čase už po reálnom odovzdaní peňažných prostriedkov, podpísal zmluvu o pôžičke 3 a 4, kde uznal, že mu boli peňažné prostriedky poskytnuté. Žalovaný tak svojim podpisom na zmluvách potvrdil pravdivosť tam uvedených skutočností. A hoci znalec vo svojom znaleckom posudku vo vzťahu ku zmluve o pôžičke 4 stanovil nejednoznačný záver, súd prvej inštancie vychádzal vo svojom závere o dôvodnosti nároku žalobcu aj v tejto časti, a to z dôvodu vyhodnotenia vykonaných dôkazov v ich vzájomnej súvislosti. Súd prvej inštancie neuznal ani argument žalovaného popierajúci skutočnosť o uzavretí zmlúv o pôžičke 1, 2, 3 a 4 z dôvodu, že sa mal v čase uzavretia zmlúv nachádzať v zahraničí ako vodič nákladného vozidla EČV: P., o čom predložil výpis z kariet vodiča, keď ale z predložených tabuliek nie je možné vyvodiť záver o pravosti uvedeného dôkazu, nakoľko z tabuľky nevyplýval žiadny relevantný údaj, išlo len o tabuľku, v ktorej boli uvedené dátumy, časy jazdy, odpočinku, práce a pohotovosti. Navyiac v danom prípade žalobca do súdneho spisu pre porovnanie predložil originál výtlačku z tachografu, z ktorého vyplývali údaje o dátume, mieste, čase, EČV vozidla, ako i označenie firmy, ktorá záznam vyhotovila. Žalovanému nič nebránilo, aby do konania predložil relevantné dôkazy, resp. záznamy z karty vodiča aj v ich originálnej podobe, aby tak preukázal svoje tvrdenie, že sa v čase podpisu zmlúv nachádzal v zahraničí, čo však žalovaný neurobil. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný v konaní účelovo predkladal dôkazy, ktorými sa snažil vyvrátiť tvrdenia žalobcu o poskytnutí jednotlivých pôžičiek, a produkoval dôkazy podľa toho, ako sa vyvíjal spor, avšak svoje tvrdenia nepreukázal predložením relevantných

dôkazov, resp. relevantne nepreukázal neopodstatnenosť podanej žaloby, teda žalovaný neuniesol bremeno dôkazu o ním uvádzaných skutočnostiach a naopak žalobca v konaní nielen tvrdil, ale aj preukázal ním tvrdené skutočnosti o poskytnutí pôžičiek žalovanému. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že prihliadol na všetky vykonané dôkazy nielen jednotlivito, ale najmä v ich súhrne a vo vzájomnej súvislosti. Tvrdenia žalovaného o tom, že výpisy z účtu predložené žalobcom sa týkali splátok pôžičky, ktorú mal poskytnúť žalovaný ako veriteľ žalobcovi, boli v konaní vyvrátené jednak predložením fotokópie občianskeho preukazu žalobcu, ktorým v čase vyhotovenia zmluvy o pôžičke nedisponoval a jednak znaleckým posudkom. Súčasne boli zmluvy o pôžičke 1 a 2 podpísané v sídle advokátskej kancelárie, čo potvrdila svedkyňa L. N.. K tvrdeniu žalovaného, že zo zmluvy o pôžičke 3 a 4 nebol pasívne legitimovaným subjektom z dôvodu, že peňažné prostriedky boli poskytnuté spoločnosti JL Transport s.r.o., súd prvej inštancie uviedol, že mal preukázané, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je v spore žalovaný, keď v zmluve o pôžičke 1 a 2 bol sám žalovaný uvedený ako dlžník. Pasívne legitimovaným subjektom bol žalovaný aj zo zmlúv o pôžičke 3 a 4. Z obsahu týchto zmlúv jednoznačne vyplýva, že boli uzavreté medzi žalobcom a žalovaným ako fyzickými osobami, keď táto skutočnosť je výslovne v zmluvách uvedená. To, že peňažné prostriedky boli poskytnuté vo forme výdavkov spojených s činnosťou spoločnosti JL Transport s.r.o. neznamená, že nositeľom povinnosti vrátiť peňažné prostriedky bola táto spoločnosť. Uvedené vyjadruje účel poskytnutia peňažných prostriedkov, ktorú skutočnosť nie je možné zamieňať s pasívnou legitimáciou. Súd prvej inštancie poukazuje na zásadu hospodárnosti v spore nevykonal dôkaz výsluchom svedka pána C., nakoľko ten sa mal vyjadriť k údajnému uzavretiu zmluvy o pôžičke zo dňa 7.3.2014, ktorej uzavretie však v konaní preukázané nebolo, tiež nevykonal dôkaz výsluchom L. N., nakoľko žalobca do spisu doložil jej písomné vyjadrenie, a taktiež nevykonal dôkaz výsluchom pána E., nakoľko to nepovažoval za hospodárne s ohľadom na už vykonané dokazovanie a súčasne uvedený svedok bol žalobcom proti žalovanému v inom konaní. Súd prvej inštancie tiež nevykonal dôkaz výpisom z účtu žalovaného, keďže už vykonaným dokazovaním mal preukázané tvrdenia žalobcu a uvedený dôkaz súd považoval za nehospodárny, ktorého vykonanie by len predĺžilo už prebiehajúci spor. Na základe vyššie uvedeného tak súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný, a preto mu vyhovel a žalovaného zaviazal na vrátenie poskytnutých súm zo zmlúv o pôžičke, ďalej priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z jednotlivých súm poskytnutých žalobcom žalovanému odo dňa nasledujúceho po ich splatnosti. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Dopĺňacím rozsudkom č. k. 12C/27/2018-495 zo dňa 5.5.2022 súd prvej inštancie doplnil svoj rozsudok č. k. 12C/27/2018-483 zo dňa 21.3.2022 výrokom III. „Súd štátu nárok na náhradu trov konania nepriznáva“.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Dôvodil, že postupom prvostupňového súdu, t. j. zamietnutím návrhu žalovaného na vypočutie svedka došlo zo strany súdu k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. a zároveň súd nevykonal žalovaným navrhnuté dôkazy na zistenie rozhodujúcich zistení v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. a taktiež súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. a vec nesprávne právne posúdil v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. Žalovaný v konaní opakovane navrhoval, aby súd vo veci vypočul ako svedka Q. C., ktorý mal hodnoverným spôsobom preukázať, pôžičku žalovaného voči žalobcovi na kúpu domu v J.. Súd prvej inštancie odmietol vykonanie tohto dôkazu, pretože by nebolo v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil odmietnutie vykonania ním navrhovaných dôkazov, čím mu uprel právo na spravodlivý proces a konal v rozpore so zásadou kontradiktórnosti. Takýmto nesprávnym postupom došlo zo strany súdu prvej inštancie k znemožneniu uskutočňovania práv žalovaného v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vypočutím navrhovaného svedka by došlo k potvrdeniu tvrdenia žalovaného, že žalobcom tvrdené pôžičky sú vlastne splátkami pôžičky, ktorú žalobcovi poskytol žalovaný na kúpu nehnuteľnosti v J.. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže už v podanom odpore proti platobnému rozkazu žalovaný uviedol, že si nie je vedomý, že by so žalobcom uzatvoril zmluvy o pôžičke, keď dôvodil, že v čase, keď mali byť zmluvy uzavreté, sa nachádzal žalovaný v zahraničí na služobných cestách ako vodič nákladnej dopravy, čo preukázal kartou vodiča, výpismi z karty vodiča, vytlačenu zostavou jász. Žalovaný sa bránil tým, že zmluvy nikdy nepodpísal a podpisy nie sú jeho vlastnými podpismi, keď i znalec konštatoval, že sú len pravdepodobne pravým podpisom osoby L. E.. Podľa žalovaného závery znaleckého posudku podporujú jeho tvrdenie, že

zmluvy o pôžičke nepodpísal. Zopakoval, že nikdy neprevzal od žalobcu peňažné prostriedky, ktorých sa v konaní domáhal, nepodpísal zmluvy o pôžičke nemohol preto svojim podpisom na nich potvrdiť reálne prevzatie peňazí tvoriacich predmet pôžičky ako uvádza žalobca a takéto peňažné prostriedky neboli ani nikdy pripísané na jeho účet, peňažné prostriedky poskytnuté žalobcom boli splátkami pôžičky poskytnutej žalovaným žalobcovi. Žalobca poskytnutie peňažných prostriedkov v konaní nepreukázal. Namietal i nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie majúcej za to, že medzi žalobcom a žalovaným nevznikol právny vzťah zo zmluvy o pôžičke, pretože v konaní nebolo preukázané odovzdanie peňazí žalobcom žalovanému. Dodal, že v zmluvách o pôžičke mal žalobca jasne uviesť, kde malo prísť k odovzdaniu finančných prostriedkov žalovanému. V zmluvách o pôžičkách je uvedené, že finančné prostriedky boli odovzdané v mieste bydliska žalobcu, podľa výpovede žalobcu tomu tak však nebolo. Tieto rozpory dôvodne sponchybujú skutočnosti, či sú zmluvy o pôžičke skutočne platné a či k odovzdaniu finančných prostriedkov skutočne došlo. Namietal, že pre posúdenie otázky platnosti zmlúv o pôžičke je rozhodujúcim zistenie, či došlo k odovzdaniu predmetu pôžičiek žalovanému, keď k zmluve o pôžičke nedochádza len na základe dohody zmluvných strán, ale až skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi. Žalovaný tvrdil, že z výpovedí žalobcu ako aj žalovaného vyplýva, že peňažné prostriedky použil žalobca priamo na úhradu prevádzkových nákladov spoločnosti JL Transport s.r.o. a uvedené finančné prostriedky neboli nikdy žalovanému odovzdané do dispozície. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2010 sp. zn. 3 Cdo 325/2009, v zmysle ktorého dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne. Uviedol, že zmluvy o pôžičke a reálne odovzdanie peňažných prostriedkov medzi žalobcom a žalovaným je spornou skutočnosťou, ktorá nebola v tomto konaní preukázaná. Zmluva o pôžičke je neformálnou zmluvou, k jej platnému uzavretiu je potrebné reálne odovzdanie predmetu pôžičky a ak k odovzdaniu finančných prostriedkov nedôjde, právny vzťah medzi účastníkmi nevznikne. Žalobca svoje tvrdenia o odovzdaní finančných prostriedkov v konaní nepreukázal napriek tomu, že žalovaný v celom konaní namietal skutočnosti, že zmluvy o pôžičke skutočne podpísal ako aj skutočnosť, že mu bola odovzdaná hotovosť, ktorá mala byť predmetom pôžičky. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. K tvrdenému porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces a s tým súvisiacim nesprávnym skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie nevykonaním výsluchu svedka, Q. C., ktorý mal podľa tvrdení žalovaného potvrdiť existenciu zmluvy o pôžičke medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom, žalobca uviedol, že predmetnú údajnú zmluvu o pôžičke zo dňa 7.3.2014 od počiatku označuje za falzifikát, nakoľko nikdy nijakú pôžičku v postavení dlžníka so žalovaným ako veriteľom nedojednal ani nevzal. Okrem argumentácie falzifikátu týkajúcej sa čísla občianskeho preukazu a nedojednania pôžičky (logicky ani neposkytnutia) žalobca poukázal aj na to, že ani písomznalecký posudok JUDr. Kovalického v konaní nepotvrdil, že by šlo na danej zmluve o podpis žalobcu. Pokiaľ žalovaný nepreukázal z listinných dôkazov existenciu pôžičky, bol nadbytočný dôkaz výsluchom svedka C.. K namietaným záverom znaleckého posudku uviedol, že s ohľadom na grafickú jednoduchosť podpisu žalovaného nie je možné stanoviť so 100% istotou záver skúmania, preto aj podľa znalca bolo potrebné považovať pravdepodobne kladný záver za záver v danej situácii hraničiaci s istotou. K drobným nezhodám v skutkových tvrdeniach žalobcu uviedol, že s ohľadom na značný odstup času si niektoré technické detaily nepamätal úplne presne, avšak tieto nezhody nie sú nezhodami tak významného charakteru, aby vedeli ovplyvniť rozhodnutie o žalobcom uplatnenom nároku. Poukázal na správny záver súdu prvej inštancie, keďže z písomných vyhotovení zmlúv o pôžičke vyplýva, že žalovaný svojim podpisom potvrdil, že reálne titulom pôžičky od žalobcu ako veriteľa prevzal dané sumy peňazí, že ich prevzal žalovaný ako dlžník, ako fyzická osoba a ak aj bol niekde zmienený účel pôžičky, tento nie je podstatný pre zmenu osoby dlžníka či výšku pôžičky, pokiaľ sa predtým strany dohodli a pre veriteľa nie je podstatné vedieť, na aký účel použije dlžník požičané peniaze.

7. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalovaný, ktorý zopakoval, že navrhol vypočuť svedka Q. C., ktorý mal hodnoverným spôsobom preukázať pôžičku žalovaného voči žalobcovi na kúpu domu v J., avšak súd prvej inštancie nedostatočne zdôvodnil zamietnutie navrhnutého dôkazu a takýmto konaním znemožnil realizáciu práv strany sporu a zo strany súdu prišlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania. Žalobca nevedel v konaní hodnoverne preukázať odovzdanie finančných prostriedkov zo zmlúv o pôžičkách. Jednoznačné potvrdenie o odovzdaní predmetu pôžičky nedal ani záver znaleckého skúmania podpisov žalovaného na sporných zmluvách. Žalobcovi sa nepodarilo

vyvrátiť vzniknuté rozpory a súd prvej inštancie za uvedených podmienok dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vzhľadom na vzniknuté pochybnosti o skutkovom stave žalovaný považoval napadnutý rozsudok súdu za predčasný a nesprávny a zotrval na svojom odvolacom návrhu.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 381 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 a 2 C.s.p.).

9. Predmetom odvolacieho konania s prihliadnutím na rozsah a obsah podaného odvolania, na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného je posúdiť, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; či súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu a rozhodnutia. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predstretých dôvodov tak zásadne postačuje len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na (§ 387 ods. 1 a 2 C.s.p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalovaného s takýmito dôvodmi a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia, odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

11. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom, pokiaľ ide o preukázanie skutočností právne rozhodných pre posúdenie existencie zmluvy o pôžičke. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal, či od skutkových, či právnych záverov súdu prvej inštancie, odchýliť.

12. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením rozhodnutia. Povinnosťou odvolacieho súdu je vysporiadať sa len s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa (Števíček M., Fícová S., Baricová J., Mesiarkínová S., Bajánková J. a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C.H. Beck, 2016, 1296 s.).

13. Žalovaný v odvolaní predovšetkým namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom spočívajúcom v tom, že nevykonal výsluch ním navrhovaného svedka Q. C., ktorý mal hodnoverným spôsobom preukázať pôžičku, ktorú mal poskytnúť žalobcovi na kúpu domu v J. spôsobil, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Treba uviesť, že súd prvej inštancie odôvodnil, prečo uvedený dôkaz nevykonal, pretože bolo len na ňom či ho vykoná, pričom odvolací súd nezistil, že by uvedený dôkaz mal byť pre skutkovú okolnosť, ktorú mal preukázať významný resp. dokonca rozhodujúci, keďže súd prvej inštancie už ním vykonanými dôkazmi mal bezpečne preukázaný skutkový stav ohľadom preukázania skutkovej okolnosti majúcej sa ním potvrdiť, preto výsluch svedka, ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, nevykonal, preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý

proces. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany sporu dožadovať sa vykonania ním navrhnutého dôkazu ako ani vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie (I. ÚS 97/97).

14. Ďalšou odvolacou námietkou, ktorou sa odvolací súd zaoberal, bolo nesprávne vyhodnotenie znaleckého dokazovania realizovaného znaleckým posudkom JUDr. Jaroslava Kovalického. Pokiaľ ide o hodnotenie znaleckého posudku ako dôkazu, odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v článku 15 ako aj v § 191 C.s.p. a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán spolu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva zákon. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti; súd hodnotí len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, k zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (pozri uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/41/2010, 4Cdo/255/2021).

15. Súd prvej inštancie v rozhodnutí po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov považoval znalecký posudok za presvedčivý pričom tento nebol vyvrátený napr. dôkazom predloženým žalovaným, ktorým by nepochybne mohol byť aj súkromný znalecký posudok resp. iný dôkaz, ho spochybňujúci, keďže za dôkaz môže podľa § 187 ods. 1 C.s.p. slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov (1).

16. Ani ďalšie odvolacie námietky žalovaného spočívajúce jednak v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože v čase podpisu zmlúv sa nemohol nachádzať v mieste ich podpisu, ako aj v tom, že súd vec nesprávne právne posúdil neboli zo strany žalovaného podložené argumentačnými dôvodmi, ktoré by napĺňali dôvodnosť týchto odvolacích dôvodov.

17. Po preskúmaní veci tak odvolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci nedošlo pri hodnotení dôkazov a to aj vykonaného znaleckého dokazovania k ústavnoprávnym deficitom; súd prvej inštancie postupoval v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, a to najmä s princípom formálnej pravdy (§ 185 C.s.p.) a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 C.s.p.). Dôkazy hodnotil súd prvej inštancie podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo. Po skončení dokazovania starostlivo zvažil dôležitosť jednotlivých dôkazov, vykonal selekciu medzi nimi a zostávajúce dôkazy vyhodnotil z hľadiska pravdivosti.

18. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania (akt. stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania (akt. strany), ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (akt. strán) (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

19. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, keď tento správne rozhodol nielen vo veci samej ale i o náhrade trov konania.

20. Žalobca bol i v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanému. O nároku rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

21. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Súd poučuje strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).